

се задължаватъ, прочее, подъ страхъ на строго наказание за прѣслушание, да обаждатъ или прѣдаватъ казания из-бѣгналъ прѣстѣпникъ, щомъ го познажтъ, на законната власть, за да възприеме достойното си наказание, споредъ справедливитѣ императорски закони.“

При всичката сила на волята си, Огняновъ не можа да се одържи спокоенъ при тоя чужди човѣкъ: лицето му се измѣни, устнитѣ му прѣблѣднѣхъ. Изненадата бѣше много неожидана. Той хвърли бързъ погледъ на Мердевенджиева. Псалтътъ, сѣ въ прѣжното неподвижно положение, стоеше надъ книгата. Вѣроятно, той нищо не заблѣжи отъ вълненията на Огнянова, а на дали е обърналъ внимание и на членчето, самó по себе си безинтересно. При тия успокоителни прѣдположения Огнянову се възвърна малко хладнокръвието. Първата му мисль бѣше да унищожи тоя опасенъ протогеръ.

Той прѣсили отвращението си противъ псалта и се унизил да заговори съ него.

— Бай Мердевенджиевъ, каза той спокойно, чели ли сте вѣстника? Остави ми го да го прѣгледамъ у себѣ си. Хрониката му е много любопитна.

— Не съмъ, но вземете го, отговори псалтътъ лѣниво и продължи пакъ четмото си.

Огняновъ излѣзе съ зловѣщия „Дунавъ“ единственниятъ брой, който се приемаше въ Бѣла-Черква.

XXI.

Кознитѣ.

Кириакъ Стефчовъ и днесъ, въ кафенето, остави бойното поле, но съ намѣрение да се повърне и хвърли побъздо на противника си.

Страшната му умраза противъ тоя човѣкъ, подхранена и отъ случаетѣ, заглуши въ душата му малкото честни чувства, задавени въ бурена на нискитѣ инстинкти.